

Homília na sviatok Stigmatizácie sv. Františka z Assisi Hlohovec, 17.9.2026

Drahí bratia františkáni, spolubratia kňazi, milí bratia a sestry, som rád, že dnes môžem byť medzi vami v Hlohovci, práve tu, kde žije a pôsobí komunita synov svätého Františka. Dnešný sviatok je veľmi osobitný. Slávime stigmatizáciu svätého Františka, teda udalosť, pri ktorej sa na jeho tele objavili znaky Kristovho utrpenia. A predsa by bola škoda, keby sme sa dnes zastavili iba pri otázke, čo sa stalo na La Verne, kde svätý František v roku 1224 prijal stigmy. Dnešné Božie slovo nás vedie hlbšie. Vedie nás k otázke: čo vlastne znamená stigma? A čo znamená niešť Ježišove stigmy?

Apoštol Pavol v Liste Galaťanom hovorí: „Ja nosím na svojom tele Ježišove znaky.“ V gréčtine: „*ta stigmata tou Iēsou*.“ Slovo *stigma* znamená znak, značku, jazvu, označenie. V staroveku mohla stigma označovať aj značku príslušnosti, podľa ktorej bolo zrejmé, komu človek patrí. A preto by som dnes položil jednu veľmi jednoduchú otázku: **Máš stigmy?** Možno to znie zvláštne. Možno si niekto povie: samozrejme, že nie. Nemám rany na rukách ani na nohách. Ale Pavol nás vedie inam. Stigma nie je najprv rana. Stigma je znak. Znak, ktorý hovorí: komu patrím.

A práve cez List Galaťanom môžeme pochopiť aj svätého Františka. Pavol píše Galaťanom v čase veľkého napätia. Do kresťanských obcí prišli ľudia, ktorí presviedčali veriacich, že ak chcú naplno patriť k Božiemu ľudu, potrebujú ešte ďalší telesný znak – obriezku. Pavol sa proti tomu veľmi ostro postaví, pretože nejde o maličkosť. Ide o samotné evanjelium. Čo robí človeka Božím? Vonkajší znak, alebo Kristus? A preto Pavol na konci listu povie niečo veľmi silné: „Ani obriezka nič neznamená, ani neobriezka, ale nové stvorenie.“ A hneď potom: „Ja nosím na svojom tele Ježišove znaky.“ Akoby hovoril: Vy sa pýtate na znak na tele? Ja vám ukážem svoj znak. Nie znak, ktorým sa môžem chváliť pred ľuďmi, ale jazvy, ktoré na mne zanechala služba Kristovi. Stopy po utrpení, stopy po prenasledovaní, stopy po vernosti evanjeliu. Pavol nehovorí: toto sú moje jazvy. Hovorí: toto sú Ježišove znaky. A to je nádherné, pretože stredobodom nie je Pavol. Stredobodom je Kristus. Máš stigmy? To znamená: sú v tvojom živote stopy vernosti Ježišovi? Je čitateľné viditeľné – z tvojho života, že patíš Ježišovi?

Ešte predtým v tom istom Liste Galaťanom Pavol vysloví jednu z najkrajších viet celého Nového zákona: „S Kristom som ukrižovaný. Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus.“ Toto je prvá stigma. Stigma, ktorú nevidno. Kristus vpísaný do srdca človeka. A práve tu sa dostávame k Františkovi. Keď sa pýtame, kedy František prijal stigmy, zvykneme odpovedať: na La Verne roku 1224. Áno, telesné stigmy tam. Ale ak sa na jeho život pozrieme hlbšie, zistíme, že Kristove znaky sa do neho začali vpisovať oveľa skôr.

Začalo sa to v kostolíku San Damiano pri Assisi, keď sa zahľadel na Ukrižovaného a počul výzvu, aby opravil jeho dom. Pokračovalo to pri stretnutí s malomocným. František sám priznáva, že pohľad na malomocných mu bol kedysi odporný, ale raz sa k jednému priblížil. To, čo bolo predtým horké, sa mu začalo meniť na sladkosť. Tam sa objavila ďalšia stigma – nie na ruke, ale v srdci, Kristov znak milosrdenstva. Potom prišlo zrieknutie sa majetku a istôt. František sa nevzdal iba peňazí. Vzdal sa spôsobu života, ktorý mu dovtedy hovoril, kto je. A akoby svojím životom povedal Pavlove slová: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus.“ Nasledovali roky chudoby, bratstva, služby, modlitby, nepochopenia i bolesti. Až napokon La Verna. Preto by som povedal: **La Verna nebola začiatok. Bola pečať.** To, čo sa roky vpisovalo do Františkovho srdca, sa napokon vpísalo aj do jeho tela.

A práve tu sa Pavol a František stretávajú. Pavol hovorí: „Nosím na svojom tele Ježišove znaky.“ František svojím životom hovorí to isté. Nie: pozrite sa na mňa. Ale: pozrite sa, komu patrím. Preto je dôležitá aj ďalšia Pavlova veta: „Ja sa nechcem chváliť ničím iným, iba krížom nášho Pána Ježiša Krista.“ František sa nechválil stigmami, nerobil z nich senzáciu, nesnažil sa ich vystavovať. Pre neho neboli trofejou. Boli znamením príslušnosti. A možno tu je jadro dnešnej slávnosti: **stigma nie je ozdoba. Stigma je príslušnosť. Patrím Kristovi.**

Preto sa dnes vraciam k otázke: **Máš stigmaty?** Nie na rukách, nie na nohách, nie na boku. Ale nesie tvoj život Ježišove znaky? Je na tebe viditeľné, že patríš Kristovi? Keď odpúšťaš človeku, ktorý ti ublížil, je tam jeho znak. Keď sa skloníš k slabému, je tam jeho znak. Keď prinesieš pokoj tam, kde je konflikt, je tam jeho znak. Keď zostaneš verný vtedy, keď sa ti nechce, je tam jeho znak. Keď slúžiš bez potreby uznania, je tam jeho znak. Keď nesieš kríž bez zatrpknutosti, je tam jeho znak. Keď človek po stretnutí s tebou odíde s väčšou nádejou, pokojom a dôverou v Boha, aj tam je jeho stigma.

Drahí bratia františkáni, vy nosíte habit a znak Tau. Aj to sú viditeľné znaky. Ale najdôležitejším znakom nebude nikdy látka ani symbol. Najdôležitejším znakom bude, či ľudia vo vašom živote stretnú Františkovu jednoduchosť, pokoj, blízkosť, radosť a lásku k ukrižovanému Kristovi. A to platí o každom z nás. Možno dnes odídeme bez stigiem na tele, ale mali by sme odísť s túžbou po stigmách v živote – po Kristových znakoch. Preto si z dnešnej slávnosti odnesme tri Pavlove vety: „**Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus.**“ „**Nechcem sa chváliť ničím iným, iba krížom nášho Pána Ježiša Krista.**“ „**Nosím na svojom tele Ježišove znaky.**“ To je vlastne celá cesta: najprv Kristus vo mne, potom Kristov kríž predou mnou a napokon Kristov znak na mojom živote. A úplne na záver ešte raz tá otázka: **Máš stigmaty?** Ak áno, možno ich nikto neuvidí na твоjich rukách. Ale nech ich ľudia spoznajú v tvojom živote. Nech je z neho čitateľné jediné: **tento človek patrí Kristovi. Amen.**